

virkelig skulde gøre Alvor af Truslerne ... sende Folkets valgte Mænd hjem og sætte Magten i Rettens Sted ... hvad saa? ... hvad saa?"

Sogneraadsformanden saae et Øjeblik misbilligende paa Emanuel. Derefter sagde han langsomt og med overdreven Værdighed, idet han lod sin Haand synke tungt ned paa Bordpladen:

„Dersom sligt skulde ske — hvad Gud forbyde! — saa rejser der sig Landet over tre hundrede tusinde Landboere og siger: Nu er det nok! ... Nu er det nok! siger de. Har jeg ikke Ret?"

Ved de sidste Ord vendte han sig om mod de tre Skibberupere, der alle svarede med kraftige „Hør“, medens den lille tykke Vejbybonde ovre fra den anden Side af Bordet ivrigt tilnikkede ham sit Bifald.

„Jeg foreslaar nu,“ — vedblev han — „at vi sammenkalder til et Møde førstkommande Søndag Aften i Forsamlingshuset. Her skal jeg gærne paatage mig at udvikle Situationen, saaledes som den til den Tid foreligger, hvorefter vi vedtager den foreslaaede Resolution. Desuden er jeg af den Formening, at det vil være bedst indtil videre at bevare de indhentede Oplysninger som fortrolige Meddelelser, for ikke alt for meget — og kanske ganske unødigt — at opskræmme Gemytterne. Saadan har den ærede Hovedbestyrelse aabenbart ogsaa tænkt sig det. I det hele tvivler jeg ikke om, at vore gode Modstandere nok skal betages Lysten til at gaa paa nye Eventyr, naar de nu gennem vore Møder faar lært Landets Stemning rigtig at kende! ... Mener I ikke ogsaa det, Venner?"

De fire af Raadets Medlemmer udtrykte atter deres fulde Tilslutning; og denne urokkede Frimodighed paavirkede tilsidst Emanuel, saa han blev roligere. Han var iøvrigt ikke vant til at tage Ordet under de politiske Forhandlinger. Hans Syn for Betydningen af Folkesagens politiske Side var sent og vanskeligt bleven vakt; og det var alene paa Grund af hans store Fortjenester paa ganske andre Omraader, at Menigheden havde hædret ham med Indvælgelse i dens politiske Raad. Han havde endnu bestandig ondt ved at fatte Interesse for de daglige Debatter